

Een preek van J.C. Philpot: De voleinder aller dingen

uitgesproken in de Voorzienigheidskapel, Eden Street, Londen, op zondagmorgen 11 juli 1847
overgenomen uit Tien predikaties, deel 4

‘Ik zal roepen tot God, den Allerhoogste, tot God, Die het aan mij voleinden zal. Hij zal van de hemel zenden, en mij verlossen, te schande makende degene, die mij zoekt op te slokken. Sela. God zal Zijne goedertierenheid en Zijne waarheid zenden.’ Psalm 57:3-4

Ik geloof wel te kunnen zeggen, dat er maar weinig dagen aan mij voorbijgaan, welke geen beproevingen en oefeningen met zich meebrengen. Een zwakke gezondheid, bezwaard van geest, tegenstand van buiten en van binnen: en boven dit alles, geestelijke donkerheid, krachtige verzoeking, strikken, die voor mijn voeten gespannen worden, een dagelijks gevoel van mijn afkeren en afwijken van de levende God, een voortdurende strijd met de verschrikkelijke boosheden van mijn hopeloos goddeloze en verdorven natuur: alles werkt in meerdere of in mindere mate mede, om mijn gemoed dagelijks te oefenen. Ik zou gaarne hopen, dat de Heere me hierdoor meer en meer toont, wat ik ben in mezelf, en dat de tijdelijke en zinnelijke dingen maar een schaduw zijn, welke voorbijgaat. Ook gevoel ik, dat de Geest des gebeds erdoor in mijn boezem wordt opgewekt, en dat de genegenheden mijns harten meer worden uitgehaald om zich op de Heere Zelf te richten. En ook zou ik gaarne hopen, dat deze beproevingen en oefeningen niet slechts tot mijn eigen geestelijk nut zijn: maar dat deze op een genadige wijze worden bestuurd ten goede van het volk Gods, onder hetwelk ik mag arbeiden. Ik ben er goed van overtuigd, zowel verstandelijk, als in mijn consciëntie, dat hoe mijn lafhartige vlees dan ook moge terugdeinzen voor oefeningen en beproevingen, een ongeoeffende en onbeproevede predikant eerder een plaag is dan een profijt, meer een last dan een weldaad voor het beproefde en verzochte huisgezin Gods. Maar welk een genade is het voor ons, dat, wanneer wij ons tot het Woord van God begeven, wij vaststellen, dat de gezegende Geest daar de beproeving, verzoeking, en de oefening vermeldt, als de voetstappen van de kudde, als het pad van de verlost, als de weg, waarop de Heere Zijn geliefde Kerk en volk leidt! Bovenal, welk een genade is het voor de Kerke Gods, dat er één boek in het bijzonder is, in het geïnspireerde Getuigenis, ik bedoel het boek der Psalmen, dat zo tot in de kleinste bijzonderheden de oefeningen, beproevingen, en de verzoeking vermeldt, welke het volk des Heeren moet doormaken, dat deze zo nauwgezet beschrijft, en op zulk een levendige wijze tekent: dat als God de Heilige Geest ertoe in staat stelt, zij daarin hun geestelijke kenmerken kunnen lezen, en van tijd tot tijd een zeker getuigenis van God Zelf ontvangen, dat zij op de rechte weg wandelen, hoewel het een oneffen weg moge zijn, tot ‘een stad ter woning.’ Het opschrift van onze Psalm is het waard ervan kennis te nemen, daar dit licht werpt op de Psalm zelf, en meer in het bijzonder op de woorden van onze tekst. ‘Voor den opperzangmeester, altascheth, Michtam van David, (hetgeen in de kanttekening heet: ‘verdelg niet: een gouden Psalm’), als hij voor Sauls aangezicht vlood in de spelonk.’ Aldus werd de Psalm geschreven onder bijzondere omstandigheden. Het was toen David vlood voor het aangezicht van Saul, en zich verborg in een spelonk voor zijn gevreesde toorn. En onder de beproevingen en oefeningen, welke op zijn gemoed gebracht waren vanwege de vrees voor Saul, wetende, (of liever vrezende) dat er maar één stap was tussen hem en de dood, wanneer de speer van Sauls toorn hem zou overvallen, gaf hij lucht aan de gevoelens zijner ziel in de Psalm, die voor ons ligt. Met Gods zegen zal ik vanmorgen geen formele puntenverdeling maken: maar om een opmerking te gebruiken, eenmaal door een rechtvaardige gemaakt, zal ik eerst ‘de tekst uit elkaar nemen, en deze vervolgens weer samenvoegen.’ Moge de Heere me in staat stellen de zin en mening des Geestes erin te verklaren, opdat het enig geestelijk voedsel moge zijn voor degenen, die ‘honger en dorst naar de gerechtigheid.’

- I. ‘Ik zal roepen tot God, den Allerhoogste.’
- II. ‘Tot God, Die het aan mij voleinden zal.’
- III. ‘Hij zal van de hemel zenden, en mij verlossen, te schande makende de gene, die mij zoekt op te slokken.’
- IV. Maar wat verwacht hij ‘van de hemel?’

I. 'Ik zal roepen tot God, den Allerhoogste.' Merk op (het is het opmerken waard) welk een man van het gebed David was! Er is een uitdrukking van de Psalmist, welke me vaak getroffen heeft: hij zegt 'voor mijn liefde staan zij mij tegen: maar ik was steeds in het gebed:' het is naar ik geloof, letterlijk, 'ik, het gebed': alsof hij aldus sprak: 'ik ben een man des gebeds: ik ben het gebed: het gebed is zo nauw verenigd met mijn eigen bestaan: het maakt zo deel uit en is zo een onderdeel van mijn geestelijke ik, dat ik en het gebed één zijn.'

En wat zou het voor u en voor mij een weldaad zijn, wanneer wij dezelfde Geest des gebeds in ons hadden, welke, naar wij uit de Psalmen ervaren, in David was, ik bedoel wat betreft de kracht, de vurigheid, en de veelvuldigheid ervan. Wanneer wij niet dezelfde Geest des gebeds in onze boezem hebben, welke hij in zijn boezem had, dan zijn we in alle opzichten dood in een belijdenis.

Maar O, dat wij die vurige, ernstige, onvermoeide, volhardende, die aanhoudende, en ik moet er aan toevoegen die zegevierende Geest des gebeds hadden (O dat ik die had!, laat ik voor mezelf spreken), welke als een heilig vuur brandt op het altaar van het verbroken hart van de zoete zanger van Israël! O met welke gezegende antwoorden zouden we van tijd tot tijd worden begunstigd!

Doch merk ook dit op, (het is het waard te worden opgemerkt), dat al werd David ook hogelijk begenadigd met de Geest des gebeds, en op een gezegende wijze gekoesterd met de verhoring van zijn gebeden, hij op een zeer beproevend pad werd geleid. Hij moest door diepe wateren, door pijnlijke en krachtige oefeningen gaan. En het is in deze diepe wateren, in deze krachtige oefeningen, dat de ware bidder tiert. Wanneer u zoudt willen hebben, dat een boom zijn takken wijd uitspreidt, en dat hij zijn takken hoog naar de hemel verheft, dan moet u grond hebben, die verhoudingsgewijs diep steekt. En zo ook wanneer wij gebed in onze ziel zouden willen hebben met een ver en wijd bereik, en dat hoog opklimt, dan moet daar de diepstekende grond van beproeving en oefening voor zijn, om zijn sterke wortels erin te slaan.

Maar wat perste dit gebed uit de boezem van David? Het was het in de spelonk verkeren, waar hij vlood van voor het aangezicht van Saul. Het was, onderwijl hij in die sombere, troosteloze, en duistere verblijfplaats vertoefde, dat hij zei 'ik zal roepen tot God, den Allerhoogste.'

Wat is onmisbaar, alvorens wij dezelfde woorden kunnen gebruiken?

a. Alvorens wij gebracht worden in dezelfde gestalte der Goddelijke bevinding, moet eerst deze overtuiging op een diepgaande wijze in ons hart gewerkt en tot stand gebracht zijn, dat er een God van boven is. Want ons hart (tenminste mijn hart) is zo vol van ongeloof, atheïsme, en twijfelzucht, dat ik een Goddelijk be-wijs nodig heb om me te overtuigen, dat er zelfs wel een God is. Ik geloof, dat ik niet erg bezijden het Woord der waarheid ben, wanneer ik zeg, dat wij Goddelijk geloof nodig hebben om aan het bestaan zelf van God te geloven: want de geïnspireerde schrijver vertelt ons: 'maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is.' (Hebr. 11:6)

b. Maar voorts. Wij hebben ook behoefte eraan te geloven, dat God macht heeft ons te verlossen van de boosheden, die we voelen en vrezen. Want wanneer wij twijfelen aan Zijn macht, dan zullen onze gebeden tekortschieten: zwakheid zal onze gebeden onafscheidelijk aankleven: deze zullen zijn als een pijl, geschoten van een gebroken boog, of wanneer de pees breekt, als de pijl wegvliegt. Aldus wanneer het gebed opwaarts geheven wordt, en er is enige twijfel in ons gemoed, dan is de pees van onze boog in tweeën gebroken, en het afschieten van de pijl des gebeds mislukt.

c. Doch verder. Er moet een overtuiging zijn (en dit is het moeilijkste stuk om ertoe te geraken), dat God niet alleen de macht heeft, maar ook de wil. Niet alleen maar vermogen om te verlossen, maar genegenheid.

Welnu, wanneer deze drie zaken met Goddelijke kracht in onze consciëntie gewerkt worden: 1. dat er een God is, Die het gebed hoort: 2. dat er een God is, Die in staat is al degenen, die Zijn Naam aanroepen op het allerhoogst te verlossen: en 3. dat Hij een hart heeft, dat is aangedaan met medegevoel, ontferming, goedertierenheid, en liefdevolle barmhartigheid, en dat Hij daarom gaarne geeft al hetgeen, waartoe ons hart bewogen is van Zijn hand te vragen dan schiet de pijl van het gebed niet tekort: deze wordt op een zeker doel aangelegd, en dringt het doel binnen, waarop deze is gericht.

Maar in het woord 'Allerhoogste' kan iets worden opgemerkt, waarop ik eveneens moet ingaan, daar ik beloofde de tekst uit elkaar te zullen nemen. 'Ik zal roepen tot God, den Allerhoogste.' Het is alsof hij

omringd was door moeilijkheden: en zoals een zwemmer, die poogt door een krachtige stroom te zwemmen, maar bang, dat iedere golf hem mocht doen verdrinken in de overlopende wateren, richt hij zijn oog naar boven 'op God, den Allerhoogste:' alsof hij zijn blik op Hem, en Hem alleen wilde vestigen. Aldus lezen wij, 'De HEERE heeft gezeten over de watervloed,' (Ps. 29:10A):

Hij 'zit tussen de cherubim.' (Ps. 99:1) En de profeet Jesaja zag in een gezicht 'de Heere, zittende op een hogen en verheven troon. (Jes. 6:1) uitgevoerd boven alle onbeduidende zaken (ik kan ze niet anders noemen), die onze gedachten in beslag nemen: en 'verheven,' opdat de ogen der wachtende zondaren 'op Hem mochten zien van de einden der aarde.' (Jes. 45:22, Eng. Vert.)

Maar in het woord 'Allerhoogste,' ligt naar mijn mening ook iets, dat erg veelzeggend is. Het is tot 'God, den Allerhoogste,' dat er gebeden opgaan uit verbroken harten, in alle delen der wereld, waar de Heere een levend gemaakt volk heeft. „Op God, de Allerhoogste' is ieder oog gericht, ieder hart gezet, en tot Hem gaat iedere ademtocht op van het levende gebed. Jezus zit in heerlijkheid als 'God, de Allerhoogste,' het zuchten en roepen horende van Zijn huisgezin, dat verbroken van hart is, waar zij wonen aan de uiterste einden des aardrijks, en Hij is niet alleen gezeten in de hemelen om hun geroep te horen, maar ook om hen de zegeningen te schenken, welke Hij gepast acht voor hun staat en toestand. Welnu, wanneer zullen wij aldus komen 'tot God, de Allerhoogste'? Wanneer wij aangenaam en voldaan zijn in onszelf? Wanneer de wereld ons toelacht? Wanneer alle zaken van buiten en van binnen in rust zijn? Wanneer we in omstandigheden verkeren, waarvoor onze eigen wijsheid, kracht, en gerechtigheid ruimschoots voldoende zijn? Wij mogen, onder zulke omstandigheden, onze consciëntie stillen door het gebed, of liever door de vorm ervan, doch er is geen roepen 'tot God, den Allerhoogste.'

Alvorens er een waarachtig, geestelijk roepen verwekt wordt, moeten we op die plaats worden gebracht 'Er was geen ontvlieden voor mij: niemand zorgde voor mijn ziel.' (Ps. 142:5) Hier werden al de heiligen van de oude dag gebracht: Job op zijn drekhoop, Hizkia op zijn ziekbed, Hanna aan de ingang des tempels. Allen waren zonder hoop, zonder hulp, zonder gezin, zonder toevlucht, alvorens zij riepen tot 'God, den Allerhoogste.' En wij moeten op gelijke wijze zonder toevlucht zijn, en alleen staan, alvorens wij uiting kunnen geven aan hetzelfde roepen, of alvorens onze gebeden ingang vinden in de oren van de Heere Zebaóth.

II. 'Tot God, Die het aan mij voleinden zal.' Verwachtte David dus niet wat van God te verkrijgen? Wat een spotten om tot Hem te bidden, en niet iets uit Zijn hand te willen ontvangen! Voor de mens is het een belediging, zich tot hem te wenden, alsof wij een zekere gunst van hem moesten verkrijgen, en wanneer hiernaar wordt gevraagd, niet de boodschap te weten, waarvoor wij kwamen. En in een veel hogere betekenis is het geestelijkerwijs een beledigen en spotten met de hemelse Majesteit de knieën te buigen, met een deemoedig gezicht of opgeheven handen, om te vragen naar hetgeen wij noch kennen, en waaromtrent wij ons noch bekommeren, of waarnaar wij geen vurig verlangen hebben, en geen behoefte, geen grondige behoefte hebben aan de zegening, welke wij voorwenden (want het is een voorwendsel) God te smeken ons te schenken. 'Tot God, Die het (Eng. Vert: 'alle dingen', Vert.) aan mij voleinden zal.' Wanneer God iets niet voor ons voleindde, ja wat meer is, wanneer God niet alle dingen voor ons voleindde, dan zou het een spotten, dan zou het bedrog zijn zelfs maar tot Hem te bidden. 'De Hope Israëls' zou dan voor ons een stomme afgod zijn, zoals Astharöth of Baal, die niet het geroep kon horen van zijn zich met messen snijdende aanbidders omdat hij op jacht of slapende was, en moest worden gewekt. Maar de God van Israël is niet zoals deze stomme afgoden, deze drekgoden, het werk van mensenheden, de verdichtselen van bijgeloof of onkunde, maar de eeuwige Jehova, Die altijd leeft om de gebeden, welke Zijn volk opzendt te horen en te verhoren. 'Die alle dingen (Eng. Vert.) aan mij voleinden zal.' Wat! Alle dingen?

Mag ik dan tot God gaan, en Hem om alle dingen vragen? Neen: er moet een zekere beperking zijn, de geopenbaarde wille Gods. Ik zou, bij voorbeeld kunnen vragen, om volmaakt te zijn naar het vlees! Heeft God dit beloofd? Ik zou om bekering kunnen vragen van de gehele wereld! Heeft God dat beloofd? Ik zou kunnen vragen om gezondheid, kracht, rijkdom, voorspoed, vrij te zijn van beproevingen en oefeningen, om een effen en aangename weg! Heeft God dat beloofd? Neen. Hoewel God alle dingen zal voleinden voor Zijn biddend huisgezin, zijn het alleen die zaken, welke Hij beloofd heeft in Zijn geïnspireerd Getuigenis. Daar is de beperking. Dat is de begrenzing. Het is inderdaad een begrenzing: maar hoe ruim, hoe groot, hoe uitgestrekt, ik zou bijna kunnen zeggen, hoe onbegrensd is de beperking (zo dit niet een tegenstrijdigheid in woorden zou zijn), welke God gesteld heeft, aan hetgeen Hij beloofd heeft hen te schenken, die Hem

vragen! Doch dit is niet alles: er is nog een begrenzing, en dat is, onze noden van het oogenblik. Er zijn een grote menigte zaken, welke u, met woorden, de Heere moge vragen u te schenken: en toch kunt u uw behoefte eraan niet gevoelen! Is dat eerlijkheid? Is dat oprechtheid? Is dat rechtschapenheid? Is dat Goddelijke vreeze? Is dat het werk des Geestes op het hart? Ik zeg neen. Dus er zijn twee begrenzingen: in de eerste plaats, hetgeen de Heere behaagt op een bijzondere wijze op onze consciëntie te leggen: en in de tweede plaats hetgeen de Heere in Zijn geopenbaarde Woord beloofd heeft degenen te schenken, die Hem vragen.

Breng dit over op uw bevinding. Gods kinderen worden allen geoefend, maar op onderscheiden wijze: en daarom, ofschoon zij er van tijd tot tijd toe gebracht worden, tot God te roepen om aan hen 'alle dingen te voleinden,' gaan zij niet allen, en bij alle gelegenheden tot de troon der genade met dezelfde of met soortgelijke smeekbeden, evenwel, als de Heere in hun consciëntie werkt, 'roepen allen tot God, den Allerhoogste, tot God, Die alle dingen (Eng. Vert.) aan hen voleinden zal.' Bij voorbeeld:

a. Er kunnen hier sommigen zijn, wier voornaamste verlangen is, dat de Heere de vergeving der zonden aan hun consciëntie zou willen openbaren. Zijn dezen niet ten volle gewaarborgd om zich met deze smeekbede 'tot God, den Allerhoogste, tot God, Die het aan hen voleinden zal,' te wenden? Is de zonde hun tot last? Ligt de schuld met gewicht en met kracht op hun hart? Zijn de verschrikkingen des Almachtigen in hen, en de vrees, dat dood en hel hen zoeken op te slokken?

Heeft God beloofd 'de zonden degenen te vergeven, die Hij zal doen overblijven'? Wordt de vergeving der zonden geopenbaard in het eeuwig blijvend Evangelie van de Heere en Zaligmaker Jezus Christus? Dan zijn zij gewaarborgd, ja zelfs meer, dan worden zij in staat gesteld, ja nog meer, dan worden zij van buiten en van binnen bemoedigd: van buiten door het Getuigenis Gods: van binnen, door de tussenkomst des Geestes, om zich met deze begeerten tot de Heere te wenden, of Hij Zijn vergevende liefde aan hun ziel zou willen openbaren.

b. Weer anderen mogen zijn afgeweken van God. 'O gewis,' antwoordt er één, 'dat moeten wel zeer slechte personen zijn!' 'Gij zijt de man!' Bent u nooit van God afgeweken? De Heere moge u genadiglijk hebben bewaard voor openbaar afwijken, of voor het brengen van schande over Zijn zaak: maar afkeringen beperken zich niet tot openlijke zonden. Zijn er geen afgoderijen met het hart? Is er geen overspel met het oog, geen afwijken van de levende God? Geen uithouwen van bakken, gebroken bakken, die geen water houden? Geen aankleven van de wereld? Geen vermaak in de tijdelijke en zinnelijke dingen? Geen in uw boezem koesteren van die reusachtige, die hatelijke, die lelijke afgod, lelijker dan de hand van de hindoe ooit ontwierp, uw eigen ik, dat monster van het eigen ik, dat u zo liefhebt, bewondert en bijna aanbidt? Wanneer u dit gewaar wordt, dan zult u spoedig in uw consciëntie gevoelen, dat u een afwijker zijt: want het eigen ik, dat lelijke monster zal zonder ophouden uw ogen en genegenheden van de levende God aftrekken om zich te richten op die waardeloze en afschuwelijke afgod. Welnu, wanneer wij onze inwendige afgoderijen, afkeringen, overspel, en afwijkingen van de levende God voelen, op grondige wijze en dagelijks voelen, heeft de Heere dan niet een gezegende belofte geschonken, dat deze afkeringen zullen worden genezen? Hij zegt, 'Ik zal hunlieder afkering genezen: Ik zal hen vrijwilliglijk liefhebben.' (Hosea 14:5). Geeft de HEERE niet een gezegende nodiging aan Zijne arme, afkerige kinderen? Hij zegt, 'Bekeert u, gij afkerige kinderen, spreekt de HEERE: want Ik heb u getrouwd.' (Jer. 3:14) Wat vermeldt de HEERE hier de ondertrouw hunner ziel met Hem, ofschoon zij van Hem zijn afgeweken, en de afgoden zijn na gewandeld! Welnu God kan 'alle dingen voleinden:' Hij kan hun afkeringen genezen, en de afkerige vrijwilliglijk liefhebben: een gevoel van Zijn vergeving in zijn consciëntie brengen, en vernieuwende genade en liefde aan zijn ziel openbaren.

c. Er kunnen anderen van het huisgezin des Heeren zijn, die te lijden hebben onder krachtige verzoeken. Er is een zekere verzoeking, welke u gevangen heeft genomen, die uw gedachten voortdurend achtervolgt en verstrikt, welke uw genegenheden besluipt: en zoals de sluwe spin haar kleverige draad rond de vlieg strengelt, zo is er een zekere strik, welke zijn kleverige draad rondom uw hart strengelt. U bent even hulpeloos in de verzoeking als de arme vlieg hulpeloos is in het web van de wrede spin. Maar heeft niet de Heere verklaard: 'Uliden heeft geen verzoeking bevangen dan menselijke: doch God is getrouw, Die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoogt: maar

Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen.’ (1 Cor. 10:13)?

Wanneer wij dan gevoelen, dat wij in een verzoeking verkeren, en dat niemand dan de Heere ons uit de verzoeking kan verlossen, hebben wij dan niet een waarborg om tot Hem te roepen? Brengt de Heere ons hier soms niet, ik weet bij persoonlijke bevinding dat Hij zulks doet, met zuchten, roepen, en vurige begeerten, of Hij de verzoeking aan stukken zou willen breken, en of Hij ons uit de strik des vogelvangers zou willen verlossen?

d. Maar u moogt de macht der zonde voelen, op grondige wijze gevoelen. Wie kent deze? Wie kent deze? Niemand kan deze kennen, dan de mens, die met verzoeken geoeft wordt. Hij kent deze: maar zelfs hij kan niet op een volkomen wijze de kracht der zonde kennen. De zonde is als een kruitmagazijn: deze ligt stil en ongevaarlijk, totdat de verzoeking komt: maar één elektrische vonk van verzoeking, zo God de loop hiervan niet dooft, zal het gehele magazijn in vlam zetten. Eén blik, één woord, één gedachte, één inwerping van de satan, deze elektrische vonken kunnen in een ogenblik al deze brandbare stoffen in vlam zetten. Aldus ervaren wij op grondige wijze de sterke macht der zonde, en toch ofschoon de zonde ons doet kermen, zuchten, en treuren voor de Heere, voelen wij dat wij geen macht hebben over dit monster. Maar de Heere heeft gezegd: ‘Want de zonde zal over u niet heersen: want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.’ (Rom. 6:14) En Hij heeft ook gezegd, ‘de meerdere zal de mindere dienen.’ (Rom. 9:12) Dit zijn twee zekere zaken, die God zal voleinden, en welke Hij zal voleinden aan degenen, die in alle ernst tot Hem komen voor verlossing.

e. Of, u moogt verlangende zijn naar een zekere zoete openbaring van uw aandeel in Christus. Er ligt deze overtuiging op een erg diepgaande wijze opgesloten in uw ziel, dat uw belijdenis van Christus, hoe talrijk de jaren ook zijn, die zijn voorbijgegaan, alles niets baat zonder een aandeel in Christus, en een openbaring van dat aandeel in uw ziel. En dit ligt misschien als een kanker ten grondslag aan al uw vrees, knaagt als een worm in het binnenste van de knop, alsof het al uw hoop zou verslinden, omdat u niet de zoete getuigenissen van de goedertierenheid Gods aan uw ziel, en die klare bevassing van uw aandeel in Christus hebt, waarin uw hart zich verlangt te verheugen. Twijfels, vrees, en moedeloosheid, bieden daarom op zulk een indringende wijze het hoofd, omdat u niet datgene in uw boezem hebt, dat u kunt voorhouden als een antwoord op de beschuldigingen van satan. Welnu heeft niet de Heere beloofd Zijn liefde uit te storten in het zoekende hart, en Zijn genade en waarheid te openbaren aan de wachtende ziel?

De tijd zal niet toelaten, en het zou misschien niet profijtelijk zijn de verschillende zaken door te nemen, waarmede een levende ziel kan worden geoeft. Maar dit zeg ik, wat uw bijzondere beproevingen, oefeningen, of smarten ook mogen zijn, hier is de waarborg in het Woord van God, dat u zoudt ‘roepen tot God, den Allerhoogste, tot God, Die alle dingen (Eng. Vert.) voleinden zal’ aan degenen, die de Zijnen zijn. Ja wat meer is, ik wil er nog een woord aan toevoegen: het zal niet een zaak van keuze zijn of u tot God wilt gaan of niet: u zult onder dwang gaan, en toch weer niet onder dwang, want u zult gaan onder de zoete trekkingen des Geestes: u zult gaan onder de bijzondere kracht, die we gevoelen, maar niet kunnen beschrijven, een kracht, welke ons voert en voortdraagt tot de troon der genade, en welke ons daar zal brengen om onze klachten en begeerten daar uit te gieten in het oor van God, Die alle dingen aan ons voleinden zal.

III. ‘Hij zal van de hemel zenden, en mij verlossen, te schande makende de gene, die mij zoekt op te slokken. David, ik gaf dit reeds te kennen, verkeerde op dat ogenblik onder een bijzondere beproeving: de Psalm werd opgetekend, toen hij voor Saul vlood, en zich in de spelonk verborg, wellicht ieder uur verwachende, dat Saul hem zou overvallen en zijn speer in zijn hart werpen. Welnu onder deze gevoelens riep hij ‘tot God, den Allerhoogste, tot God, Die alle dingen (Eng. Vert.) aan hem voleinden zal,’ om ‘van de hemel te zenden, en hem te verlossen, te schande makende de gene, die hem zoekt op te slokken.’ Wij mogen niet onder precies dezelfde omstandigheden verkeren, ofschoon ik geloof, zo wij God vrezen, en oprecht en getrouw zijn ten onzen dage en onder onze geslachten, wij diegenen zullen hebben (uiterlijke belijders en goddelozen), die naar ons harte- bloed dorsten, zoals Saul naar dat van David. Maar ik herhaal, het kan zijn, dat wij niet onder zijn bijzondere beproeving verkeren. Ik zal dat daarom laten varen, en drie zaken aanwijzen, waarvan wij met recht mogen zeggen, dat deze zodanig zijn, als Gods kinderen dreigen op te slokken.

a. Beschouw de macht der zonde. Is dat niet een krachtige maalstroom, een allesverslindende golf, welke duizenden heeft opgeslokt, en welke soms ook ons lijkt te zullen opslokken? En ligt er niet 'een schande' in de zonde? En is het niet deze schande, door de zonde over de zaak Gods gebracht, welke het volk des Heeren evenzeer vreest als de zonde zelf?

b. Doch voorts. Ligt satan niet voortdurend op de loer om Gods volk op te slokken? Wat anders dan lichaam en ziel kan zijn helse muil verzadigen?

Maar die persoon, die na een belijdenis van vele jaren zou worden opgeslokt door de satan, zou deze niet een smaad brengen over de Naam en zaak Gods, waaraan hij verbonden is geweest?

c. En is de wanhoop niet een andere draaikolk, een onverzadelijke maalstroom, welke duizenden heeft opgeslokt?

En zijn er geen ogenblikken voor ons, wellicht vele ogenblikken, waarop wij mogen vrezen, dat die maalstroom ook ons zal opslokken? Bent u er zeker van, dat wanneer u komt te sterven, u een vreedzaam einde zult hebben?

Werkt de twijfel en de vrees soms niet in uw gedachten, dat de wanhoop u op dat ernstvolle ogenblik zou kunnen opslokken? Bent u in alle opzichten verlost van de vreze des doods? Heeft de dood niet zijn duizenden opgeslokt? En moet niet de dood u en mij opslokken? En wanneer wij niet sterven met een zoet getuigenis in onze consciëntie, en een gezegende openbaring aan des Heeren volk rondom ons, zal er dan niet een zekere 'smaad' in liggen? En is ook de hel, niet een afschrikwekkende maalstroom, welke miljoenen heeft opgeslokt? En is er niet altijd vrees in onze gedachten werkende, wanneer satan ons verzoekt en kwelt, dat de hel onze schuldige ziel zou opslokken? Welnu, wanneer u vrij bent van deze vrees, dan is dat uw genade. Maar dan kunt u niet in de bevinding van David in deze Psalm komen, noch kunt u met een gevoelig hart zeggen: 'Hij zal van de hemel zenden, en mij verlossen, te schande makende de gene, die mij zoekt op te slokken.' Maar aan de andere kant, wanneer die vrees, van tijd tot tijd, werkende is in uw gedachten, en u vreest, dat de dingen u zullen opslokken, en door u op te slokken een schande zullen brengen over uw belijdenis, en wellicht de teug nog bitterder zullen maken, dan zult u in staat zijn op vurige wijze met de woorden in te stemmen: 'Hij zal van de hemel zenden, en mij verlossen, te schande makende de gene, die mij zoekt op te slokken.'

U kunt hier opmerken, dat David met enige mate van vertrouwen sprak. Wellicht kunnen u en ik niet altijd hetzelfde vertrouwen voelen. Neen: wij zijn niet gezegend met een sterk geloof, zoals hij dat was: en wij worden niet geoefend met even sterke beproevingen, als waarmede hij geoefend werd. Onze zegeningen en ons geloof blijven achter bij zijn zegeningen en bij zijn geloof, omdat onze oefeningen en beproevingen achterblijven bij de zijne: want deze twee zaken zullen altijd evenredig zijn. Wij mogen niet in staat zijn altijd te geloven (ofschoon er ogenblikken zijn, gezegende ogenblikken, aangename tijden, wanneer het geloof opspringt en metterdaad gelooft), dat de Heere dit of dat zal doen: noch de taal van het vertrouwen te spreken. Al het volk des Heeren kan deze woorden van David niet gebruiken: nóch kan iemand van hen dat te allen tijde: maar zij allen kunnen ze vertalen in de taal van het gebed en spreken: 'Zend van de hemel, en verlos mij, te schande makende degene, die mij zoekt op te slokken'?

Onderzoek uw consciëntie: overweeg (het zal maar enkele ogenblikken vergen) de zaken, waarmede de geest in meerdere of in mindere mate dagelijks geoefend wordt, ik bedoel, geestelijke zaken. Hebt u gevreesd, dat u erdoor zou worden opgeslokt? 'Ja, ja,' is het antwoord van een gekweld hart, 'ik vrees, dat de zaken, welke u genoemd hebt, of sommige ervan, mij zoeken op te slokken.' Vanwaar verwacht u dan uw verademing? Waar zoekt u 'verlost te worden, te schande makende de gene, die u zoekt op te slokken'? Bij uzelf of bij God? Bij de mens of bij uw Maker? Bij het schepsel of bij de Schepper? Wanneer u ziet op het eigen ik, dan bent u verkeerd, in alle opzichten verkeerd: u bedriegt uzelf: er is daar geen hulp. Maar wanneer u op God ziet, en op Hem moet u en zult u ook zien, wanneer Hij met kracht in uw hart werkt, dit weet ik zeer wel, dan is het gevoelen van uw ziel: 'God moet van de hemel een woord in mijn ziel zenden, om mij te verlossen, te schande makende de gene, die mij zoekt op te slokken:' want al hetgeen achterblijft bij hetgeen God van de hemel neder zendt, laat mij waar het me vindt, onvoldaan, ontmoedigd, ongelovig.

Het voert me niet uit hetgeen, waaronder ik zwoegende ben, maar het laat mij (walgelijk schepsel, dat ik ben!) ten prooi aan de zonde, satan, en het eigen ik: maar één woord van de levende God in mijn ziel gebracht, één toelaching van Zijn allerbeminnelijkst aangezicht, met Goddelijke kracht van de hemel in mijn hart gezonden, zal mij verlossen, op ruime wijze verlossen, voor eeuwig verlossen, 'te schande makende degene, die mij zoekt op te slokken!'

Zijn dit uw gevoelens? Ik ben er zeker van, wat mijn eigen gevoelens betreft, zo ik waarlijk iets ken van die oefeningen, waaraan levende zielen bevindelijkerwijs kennis hebben.

IV. Maar wat verwacht hij 'van de hemel?' Een gezicht in de lucht? Een droom des nachts? Een hoorbare stem? Een zekere wonderbaarlijke verschijning? Een licht, dat de stralen der zon te boven gaat? Neen: dit alles zou ontoereikend zijn in zijn geval. Hier was zijn ziekte, in het hart. Hij had behoefte aan iets, niet gericht tot het uitwendige oog, noch hoorbaar voor het uitwendige oor: maar iets, dat zou nederdalen in het binnenste van zijn boezem, en dat de gehele inwendige kwaal, waaronder hij lijdende was zou raken. Daarom voegt hij eraan toe, 'God zal Zijne goedertierenheid en Zijne waarheid zenden:' geen dromen, geen gezichten, geen verrukkingen, geen geestvervoeringen! Maar 'God zal Zijn goedertierenheid zenden.' En waar wordt de goedertierenheid Gods geopenbaard? In uitwendige zin in het Woord van God: in inwendige zin in het hart. En het is door Zijn goedertierenheid in de consciëntie te zenden, Zijn liefde in de ziel uit te storten, Zijn vergevende genade inwendig te openbaren, dat God 'verlost, te schande makende degene, die ons zoekt op te slokken.' De mens moge zeggen: 'ik twijfel niet aan uw godsdienst, gewis u hebt blijken en getuigenissen, dat u een kind van God bent!' Predikanten mogen komen en trachten u gerust te stellen, en deze richten door hun geruststelling vaak meer onheil aan, dan zij goed doen: 'O, wanneer u met deze zaken geoefend wordt, dan bent u ongetwijfeld een kind van God:' alsof iemand tevredengesteld zou kunnen worden met oefeningen, en omdat hij hongerende en dorstende is naar de Heere, hij tevreden zou kunnen zijn met zijn honger en zijn dorst. Neen: deze zaken raken niet de verborgen kwaal, gaan niet ver genoeg, noch diep genoeg, noch komen ze met Goddelijke kracht uit de mond des Heeren Zelf. Al hetgeen hierbij achterblijft, laat de arme patiënt bezocht, troosteloos, en ter neergebogen: en neemt niet datgene weg, waaronder zijn ziel arbeidt. Maar genade, zoete genade, van de hemel gezonden, en van boven in zijn ziel ontvangen, toegepast aan zijn consciëntie, geopenbaard aan zijn hart, en met warmte tot in zijn ziel gebracht door de Geest Gods, dat verlost hem, iedere vijand te schande makende, die hem zoekt op te slokken. Want wanneer hij kan steunen, op een vrijmoedige wijze kan steunen op de armen der genade, wat kan de mens, wat kan de satan, wat kan de zonde, wat kan de dood, wat kan de hel dan zelf doen om hem te verwonden? Wanneer de goedertierenheid Gods aan zijn zijde is, geopenbaard in zijn hart, en van de hemel gezonden in zijn ziel, wie of wat zal hem dan opslokken? Maar hij voegt eraan toe, 'en Zijne waarheid.' Geen leugens, geen dwalingen, geen onwaarheden, deze kunnen de ziel niet verlossen, 'te schande makende degene, die haar zoekt op te slokken.'

Veinzerijen, ijdelheden, misleidingen, het naaien van kussens onder de oksels, het pleisteren met loze kalk: het godsdienstig maken der mensen door temen en jammeren, dit alles kan een verwonde consciëntie niet genezen, noch kan het de balsem van Gilead in bloedende harten gieten. Niets dan de waarheid kan dit doen, de waarheid Gods, de 'waarheid, zoals die in Jezus is,' en de goedertierenheid en de waarheid zijn nooit van elkaar gescheiden: want wij lezen, dat 'de goedertierenheid en waarheid elkander zullen ontmoeten: de gerechtigheid en vrede zullen elkander kussen.' (Ps. 85:11) Waar God dan ook Zijn goedertierenheid bekendmaakt, daar maakt Hij Zijn waarheid bekend: en waar Hij dan ook Zijn waarheid bekendmaakt, daar maakt Hij Zijn goedertierenheid bekend. En het is de waarheid Gods en de waarheid Gods alleen, die ons kan vrijmaken: want 'gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.' (Joh. 8:32) Ik heb mijn tekst uit elkaar genomen, zoals ik beloofde, voor zover de Heere mij hiertoe in staat heeft gesteld. Welnu, laat ik deze nu weer te samenvoegen, en deze aan uw gedachten voorhouden als een volkomen geheel. Met Gods zegen moge dit dan een duidelijker en klaarder indruk achterlaten.

Onder welke omstandigheden werden deze woorden te voorschijn gebracht? Toen David zich in de spelonk bevond. U en ik mogen ons geestelijkerwijs, daar bevinden, waar David letterlijk was, in een spelonk, de spelonk van uw eigen boezem. Ja we mogen zelfs te midden van het drukke Londen zijn, in de straten van de binnenstad, in het bedrijvige Cheapside, en toch in een spelonk verkeren: precies een kluizenaar, te midden van handel en bedrijvigheid, of zelfs wanneer we juist op de veel bezochte plaatsen wandelen. Ja, iemand kan nog een spelonk in zijn eigen boezem hebben, en in die spelonk kan hij zich terugtrekken, zoals

de kluzenaar in zijn eenzame hol, de spelonk van zijn eigen gedachten: zijn eigen bedroefde en ter neergebogen geest, zijn eigen diepgaande en diep-ernstige overleggingen en oefeningen, aangaande de dingen der eeuwigheid. Wij kunnen in deze spelonk vluchten, de spelonk van iemands eigen boezem, zoals David in de spelonk vlood voor Saul. Iedere tegenstand van buiten en verzoeking van binnen zal een levende gelovige zeker in de spelonk van zijn eigen boezem drijven: en daar zal hij trachten zichzelf te verbergen van voor het aangezicht der mensen, en op zijn bed gelegen spreken met zijn eigen hart en met God. Welnu, toen David zich in de spelonk bevond, waar u en ik soms kunnen vertoeven, kon niets hem geruststellen. Hij mocht de Schriften lezen, maar wanneer deze niet werden toegepast konden ze hem niet troosten. Daarom was hij genoodzaakt zijn hart uit te gieten ‘voor God, den Allerhoogste,’ Die, naar hij wist, in staat was hem te verlossen. Hij was overtuigd, dat de Heere, tot Wie hij in de eenzame spelonk riep, alle dingen aan hem zou kunnen voleinden: dat er niet één geestelijke begeerte in zijn boezem lag, niet één oefening, waaronder hij arbeidde, niet één smart, welke een brandende traan uit hem perste, waarvoor God geen oor had om te horen, en hetgeen Hij niet aan hem kon voleinden. En bewijst de geschiedenis van David niet, dat dit waar is? Kan er één enkele belofte worden gevonden, welke God hem gaf, die Hij op Zijn eigen tijd en wijze niet voleindde? Maar ofschoon de zalfolie het voorhoofd van David had aangeroerd, was hij hier in de spelonk, met maar één stap tussen hem en tussen de dood, vol angstige zorg, luisterende naar de voetstappen van Saul. Toch vervult God nog op het allerlaatste ogenblik Zijn woord, en betoont Hij getrouw te zijn aan de belofte, welke Hij hem gegeven had, en zet Hij hem op de koninklijke troon. Maar, terwijl hij zich in de spelonk bevond, in het uur, waarop het, het donkerst was, toen alle dingen dreigden mis te gaan, en na op en neer gejaagd te zijn, zoals hij zegt ‘als een veldhoen op de bergen:’ riep hij, in zijn uiterste nood, tot God, de Sterkte van zijn hart, ja zelfs tot God, Die alle dingen aan hem voleinden zal: en hij voelde zich op een zoete wijze in zijn eigen ziel overtuigd, dat Hij hem zou willen verlossen. Hij kon niet vertellen wanneer, hoe of waar: maar hij voelde zich ervan overtuigd, dat God van de hemel zenden zou, en hem zou verlossen, te schande makende degene, die hem zocht op te slokken: en dat de wijze waarop Hij dit zou voleinden, was door het zenden van Zijne ‘goedertierenheid en waarheid’. Kunt u enige van deze oefeningen, enige van deze beproevingen, of iets van dit vertrouwen, dat in het binnenste woont, ervaren? Wanneer u dat kunt, dan hebt u een zeker getuigenis in de consciëntie, dat de Heere aan uw ziel werkt. U kunt erg neerslachtig, erg ontmoedigd, en zeer ter neergebogen zijn: en dat zult u in meerdere of in mindere mate zijn, wanneer de Heere u rondom voert en Zich met uw consciëntie inlaat: maar dezelfde ‘God aller genade,’ Die het roepen van David hoorde, hem uit de geringe spelonk voerde, en hem op de troon van Israël zette, is nog in staat en gewillig uw ziel en de mijne uit de duistere spelonk te voeren, waarin wij vaak kunnen vertoeven, en ons te zetten op een troon der ere. ‘Hij verhoogt den nooddruftige uit den drek, om te doen zitten bij de vorsten, dat Hij hen de stoel der ere doe beërven.’ Moge God, Die ‘alle dingen, (Eng. Vert.) voleinden zal,’ dit, uit genade, aan ons voleinden!

AMEN.